SVENSK MUSIKTIDNING

N:r 5. | Redaktör och utgifvare: FRANS J. HUSS. Telefon: Brunkeberg 14 97. | NORDISKT MUSIKBLAD. Stockholm den 4 Mars 1907. | Expedition: Kammakaregatan 6. Pris: Helår 5 kr. Lösnummer 25 öre. Annonspris 20 öre pr petitrad. | 27:e Årg.

Jacques Thibaud och Lucien Wurmser.

Samma förstklassiska konstnjutning, som för sex år sedan bereddes oss af Henri Marteau och Edouard Risler vid deras gemensamma konserterande här, tyckes vänta oss, då deras landsmän, de franska konstnärerna violinisten Jacques Thibaud och pianisten Lucien Wurmser den 11 och 13 mars konsertera i Musikaliska akademiens stora sal. Med Thibaud, den nu så högt berömde violinmästaren, få vi då för första gången göra bekantskap; mr Wurmser ha vi förut lärt känna, då han i nov. 1901 tillsammans med sångerskan, m:lle Eléonore Blanc gaf en konsert i Musikal. akademien, hvarvid man för första gången fick höra Emil Sjögrens då nya pianosonat i E moll, spelad af mr. Wurmser, åt hvilken den är tillegnad

Några biografiska notiser om de båda konstnärerna må här nu meddelas.

Jacques Thibaud är född i Bordeaux d. 27 sept. 1880. Sin första musikundervisning erhöll han af fadern. Vid fyra års ålder sattes han till pianot och endast sex år gammal ackompanjerade han på en offentlig konsert sin far, då de spelade en sonat af Mozart. Men en dag fick han höra den utmärkte violinisten César Thomson och blef så tjusad af hans spel, att han beslöt blifva violinist. Två år senare gaf Eugen Ysaye en konsert i Bordeaux. Den berömde violinvirtuosen spelade då med sitt vanliga mästerskap en mazurka af Wieniawski i närvaro af sin unge vän Jacques, hvarpå han sade till honom: »Nå, min gosse, hvad tycker du om det der?» »Det är vackert», svarade gossen, »men jag kan göra detsamma.» Ysaye skrattade hjärtligt åt denna morska och vanvördiga förklaring, lemnade sin violin åt den sjelfkloke pilten, uppmanande honom att spela samma stycke. Utan lång besinning satte han violinen under hakan, fattade stråken och började spela. Ysaye häpnade, nästan rörd till tårar, och slöt sedan den unge spelmannen i sina armar, förespående honom en ärofull framtid.

Tretton år gammal vann Jacques Thibaud inträde i Paris-konservatoriet, der han hade Marsick till lärare i violinspelning och eröfrade snart ett första pris. Edouard Colonne engagerade honom nu för sin orkester och ett år derefter fick han uppträda som soloviolinist. Från denna tid började Thibauds popularitet. I Bryssel presen-

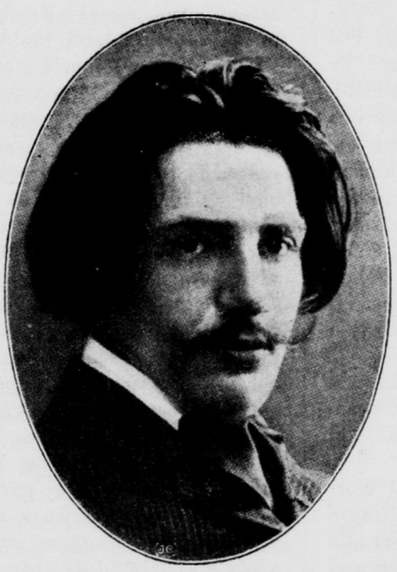

Jacques Thibaud.

Lucien Wurmser.

terade Ysaye sin unga vän för sin publik och denna mottog honom med entusiasm. Sedan har han gjort stor lycka i Tyskland och i Amerika 1904, der han i Newyork gaf ej mindre än 14 konserter med glänsande framgång. »Förutom hans mästerliga teknik», heter det i en recension derifrån, »består Jacques Thibauds hufvudsakliga storhet uti att kunna underbart sjunga på sin violin äfven i passager.» Samma år som Thibaud besökte Amerika medverkade han vid Mozartsfesten i Salzburg, då han, som det heter, »spelade sig in i åhörarnes hjärtan» med Mozarts violinkonsert i Ess dur. Man anmärkte då att han med all rätt uppbär det stolta namnet af »Mozart-violinisten». I februari detta år konserterade Thibaud i Berlin. En musikreferent yttrar sig härom sålunda: »En stark framgång hade, såsom vanligt, Jacques Thibaud, då han konserterade med Philharmoniska orkestern, utförande saker af Bach, Mozart, Saint-Saëns. Jag kunde blott få höra slutnumret, Vieuxtemps' Ballade, samt extranumret »Havanaise» och var på det angenämaste berörd af tonens skönhet och det temperamentfulla föredraget, hvari så egenartadt det personliga förenar sig med objektivitet och klarhet.»

Vi ha anfört dessa uppgifter, som synes oss karakterisera arten af Jacques Thibauds konstnärskap, med hvilket det skall bli högst intressant att nu få göra bekantskap.

Lucien Wurmsner.

Pianisten Lucien Wurmser är född i Paris d. 23 maj 1877 och började redan vid 6 år att idka pianostudier. Han gjorde hastiga framsteg och kom 1886 in som elev i konservatoriet, der han i förberedande klassen fick Emile Decombes till lärare. År 1890 erhöll han en första prismedalj för pianospel och sång. Uppkommen i den högre pianoklassen åtnjöt han undervisning af den utmärkte läraren Charles de Bériot, son till den berömde violin-virtuosen och komponisten. Denne invigde honom, som det säges, i de Thalbergska traditionerna, som beträffande klangskönhet, frasering och klarhet ännu är af största betydelse för modern pianokonst. År 1893 fick Wurmser mottaga ännu ett första konservatoriepris men vände sig, efter att ha studerat ensemblemusik för Benjamin Godard, till Raoul Pugno, som lade sista handen vid hans pianistiska utbildning. Som pianovirtuos har han sedan gjort stor lycka i hemlandet, i Tyskland, Holland, Belgien och London.

Efter konserterande helt nyligen i Berlin heter det att han förnyade det goda intryck han förut gjort genom stilenligt, gediget spelsätt. »Med utomordentligt långt drifven teknik», säger en recensent vid samma tillfälle, »förfogar Wurmser öfver ett mjukt, elastiskt anslag. Han lät med djupt musikalisk förståelse hvarje af sina nummer på programmet, upptagande namnen Grieg, Saint-Saëns och Beethoven, komma till sin fulla rätt. Man får erkänna att det är en fin och medryckande konstnär.»

Rich. Wagner och hans Nibelungen-dramer.

Efter W. Kienzl.

Det är utom all fråga att Wagners behandling i dikt af Nibelungensagan intager första rummet bland moderna bearbetningar af densamma. Raupach, Geibel och Hebbel hafva endast gifvit oss brottstycken deraf. Vi behöfde alltså mannen, som hos sig kände förmågan att upprätta ett den mäktiga sagan värdigt dramatiskt minnesmärke. Vi känna oss närmare berörda när vi se framför oss sagans gestalter, än om vi blott höra något om dem; och i verkligheten klinga ej Sigfrids hjältedater i berättelsen så öfvertygande, som om vi se dem föregå inför våra ögon. Wagner, som i tjugu år arbetat på detta monumentala verk, går i detta hänseende långt — efter somligas åsigt alltför långt: han låter i dramat allt träda för våra ögon, äfven sådant som andra säkert hade förlagt »utom scenen». Detta förfarande verkar i mer än ett fall oändligen naivt; så t. ex. i scenen med lindormen etc. Men just med detta ämne har en sådan naivitet berättigande, alldenstund den gamla Nibelungensagan står mer eller mindre främmande för vårt åskådningssätt. Hvad nu den sceniska behandlingen af ämnet beträffar, kan man verkligen förvåna sig öfver Wagners scenkännedom likasom öfver den stora ledighet, hvarmed han fördelar ämnet i 4 dramer och dessa åter i akter. Ty man får betänka att det här icke handlar om fyra självständiga dramer och deras aristoteliska byggnad, utan om ett fyrdeladt koloss-drama med uteslutande syfte på alla delarnes sammanhängande framställning, så att »Rhenguldet» framträder såsom exposé, »Valkyrian», »Sigfrid» och de två första akterna af »Ragnarök» såsom peripeti eller dramats vändpunkt och sista akten »Ragnarök» såsom upplösningen. I afseende på dessa delars förhållande till hvarandra får man betänka att ovanliga dimensioner också hafva till följd en ovanlig konstruktion.

»Ragnarök» är (scenerna med Nornorna, Hagen-Alberik och Valtraute oberäknade) det självständigaste af alla fyra dramerna, hvilket har sin grund deri, att Wagner ursprungligen ämnade skrifva blott ett enda drama, nämligen »Sigfrids död», hvars dikt vi finna offentliggjord uti »hans samlade skrifter och dikter», och ur hvilket sedermera »Ragnarök» utvecklade sig, så att Sigfrids undergång bildar en — om också ytterst viktig och med förkärlek utförd — episod i handlingens hufvudförlopp, för hvilken guldets förbannelse ligger till grund såsom en allmäntmensklig idé. Och hur verkningsfullt vet ej Wagner att bilda aktsluten; de verka utan effekt, emedan de logiskt växa ut ur det hela. »Effekt är verkan utan orsak» — dermed karakteriserar Wagner träffande nog de operaeffekter, som hans föregångare bjödo på. Af djup betydelse är den filosofiska anda, som genomgår Wagners trilogi och som särskildt framträder i samtalen mellan Wotan och Fricka, Erda och »Vandraren», vidare i vexelsången mellan Nornorna (i »Ragnarök») och i begynnelsen af den stora kärleksscenen mellan Brynhilda och Sigfrid (3 akt. af »Sigfrid»). Wagner lär emellertid, enligt tillförlitlig uppgift, icke ha känt till Schopenhauers filosofi innan han fullbordat trilogien.

I personernas karakterisering kan Wagner obestridligen ställas vid sidan af de förnämsta dramatiker. Hans gestalter äro originella och vidt skilda från hvarandra. Så har han på ett utmärkt sätt tecknat den girige Alberik, den hycklande Mime, den vise, i gudomligt lugn uppträdande Wotan, de klumpiga, väldiga jättarne, den svartsjuka Fricka, den råe, känslolöse Hunding, den listige Loge, den kvinlige Gunther, den grymme, hatfulle Hagen, de retande Rhendöttrarne och — först och främst — Brynhilda och Sigfrid.

Beträffande språket har Wagner, som bekant, i dramerna öfverallt användt alliterationen, och detta naturligtvis för att kläda dikten i en den gamla sagan motsvarande dräkt. I användande af onomatopoetiska ord (såsom t. ex. valkyriornas och Rhendöttrarnas »Hojotoho»! »Heiahaheja!») står han ej ensam bland skalder.

Om Wagners musik har man redan nog mycket stridt och predikat. Jag vill (säger Kienzl) i detta hänseende endast fästa mig vid det allra viktigaste. Såsom hvarje snille att börja med stödjer sig på sina föregångare, så har äfven Wagner gjort detta. Men när det påstås att kompositören till »Nibelungens ring» ej mer är den egentlige Wagner, så måste jag opponera mig deremot, framhållande att just denne är den egentlige Wagner, som, efter att ha arbetat sig framom sina betydande föregångare, sedan vandrade sin egen bana.

Vilja vi alltså tala om Wagners musik, så kunna vi ej göra detta utan att hålla oss till hans dramatiska konstverk. Wagners musik är mestadels en förhöjd deklamation. Icke öronsmekande melodier skall en »Tristan» eller en »Sigfrid» låta oss höra, dem vi med slutna ögon utan någon

vidare själsverksamhet — möjligen till vederkvickelse efter dagens ansträngande göromål — overksamt kunna lyssna på, utan musik och dikt skola tydligen och synbarligen vara förbrödrade, och de diktade orden skola icke brukas till blotta solfeggier. Att åt hvarje ord förläna den karakteristiska stämningstonen; det var Wagners afsikt. Den dramatiska musiken har till uppgift att för oss höja mottagligheten för dikten, i det den fördjupar denna, i viss mån förklarar den och i en bestämd riktning förmedlar dess uppfattning. Allt störande i musikskapelser ville Wagner aflägsna. Ingenting, ej en fråga, ej en interjektion har i Wagners verk (särskildt gäller det om Nibelungen-dramerna) lemnats opåaktadt; den i tal-dramat sig fortspinnande dialogen har han strängt fasthållit, och hvarje i den äldre operan använd, ofta sammanhanget störande form, såsom arierna, duetterna och körerna etc. har han derföre undvikit, då detta rent musikaliska icke motsvarade hans syftemål. Detta den musikaliska periodens fortspinnande har Wagner uttrycksfullt benämnt »den oändliga melodien». Äfven handlingen skall aldrig genom rena formaliteter hämmas, dramatiken ej lida något intrång af rent lyriska utgjutelser. Detta är ock grunden till att Wagner ur musikdramat bannlyst alla icke direkt i handlingen ingripande körsånger, hvarför samsjungandet af en hel mängd personer endast förekommer i »Ragnarök», der situationen fordrar det (vid folkets uppträdande i Gunthers borg). Den i alla fall vid en sådan behandling uppstående monotonien vill Wagner undanröja genom den för alla situationer afpassade symfoniska orkesterledningen. Denna är alltigenom karakteristisk, ej blott hvad beträffar skildringen af olika själseffekter eller rent fysiska tillstånd och händelser, utan hvarje person i dramat har ock sin musikaliska karaktäristik. Så ofta en figur uppträder eller det är tal om ett viktigt dramatiskt motiv, lika ofta ljuder i äfven orkestern motsvarande musikaliska motiv, hvilket efter behof också utarbetas fullkomligt symfoniskt, ja äfven kontrapunktiskt behandlas med andra för handlingen framträdande motiv. Wagner kallar, som bekant, ett sådant motiv för ledmotiv, och i »Nibelungenringen» förekommer ej mindre än 90 större eller mindre långa, ett par eller några stycken takter, sådana äro Rhengulds- Walhall- Brynhilde-, slummer-, Erda-, Sieglinde-, ung Sigfrid-, Loge-, smides-, lindorms-, ödes-, Gibikung-, Kärleks-motivet o. s. v. Flere motiv träda upp på samma gång, såsom t. ex. i slutet af »Valkyrian».

Att Wagners instrumentation i hvarje riktning är oöfverträffad kan väl knappast förnekas. Endast i besittning af en sådan omfattande kännedom om instrumentalväsendet kan man uppnå en så otrolig verkan som han åstadkommit, särskildt med en så ideal orkester som Bayreuth haft att uppvisa.

Att efter Wagners grundsatser äfven måleriet, såsom en systerkonst till de båda förutnämnda konsterna vid scenfestspelen, bör göra sin rätt gällande, är naturligt.

Från Roma.

Febr. 1907.

Operasäsongen: Wagners »Götterdämmerung», Massenets »Thaïs», etc.

Samtidigt med att karnevalen med sina, särskildt i jemförelse med den franska Rivierans eleganta och präktiga festligheter, här företrädesvis burleska och betydligt burschikosa upptåg lyckligt gått af stapeln, afslutade »Teátro *Costánzi*» förra hälften af sin säsong. Upptagande uteslutande nyare, hufvudsakligen franska operor — den senare delen, »stagióne della quarésima» (fastlagen) kommer att uteslutande hålla sig till »inhemska produkter» — inleddes densamma under de bästa auspicier med *Wagners* väldiga snillealster »Il crepúscolo degli dei» (»Götterdämmerung»), hvilket ej på länge uppförts i Roma och följaktligen nästan verkade novitet. Detta till som tolkningen var särdeles erkännansvärd, med de båda härstädes nya, unga sångartisterna *Italo Cristálli* och *Margot Kaftál*, polska till börden, i Siegfrieds och Brünhildes partier *), i Gunthers och Hagens *Franc. Cigáda* och *Giùlio Rossi*, den senare en ypperlig basist, förenande alla yttre och inre förutsättningar för sin ej mindre kräfvande än relativt otacksamma uppgift, samt sist, icke minst, den nya till största delen från Bológnas »Teátro Comunále» tagna orkestern under *Rodólfo Ferráris* ledning aflade ett verkligt mästerprof. De talrika lyriska och dramatiska skönheterna i förevarande Wagner-verk hafva efterhand alltmera uppskattats af den romerska publiken, framför allt det i sitt rent sublima majestät så utomordentligt hänryckande intermezzot med den Siegfriedska dödsmarschen. Att ingen af de senare gifna operorna uppnått tillnärmelsevis så många föreställningar som »Il crepùscolo», kommer icke minst an på, att detsamma är det mest menskliga men, oaktadt ingen af Valhalls gudar der uppträda, likväl ej minst storslagna och upphöjda af de Nibelungska musikdramerna.

Gounods »Faust» — deri tenoristen *Krismers* vackra stämma isynnerhet gjorde sig gällande i tredje aktens smäktande romans: »var helsad dygdens kyska boning», och *Adelie d'Albert* gaf en i allo särdeles tilltalande bild af Margareta, hvaremot *Giùlio Rossis* konstnärstemperament visade sig mindre väl harmoniera med Mefistofeles — samt till råga på måttet, tvenne *Massenet*-arbeten i följd erhöllo ett ökadt och alltjemt stegradt intresse af, att en i hvarje hänseende så öfverlägsen artist som *Mattia Battistini* skänkte sin medverkan åt densamma. Var nämligen Valentin en jemförelsevis mindre betydande uppgift, liksom det af honom redan härom året å »Adriàno» frestade experimentet att utföra »Werthers» ursprungligen för tenor komponerade, men enkom för den af kompositören högt skattade barytonisten transponerade titelparti ånyo visade sig vara ett missgrepp, hvarigenom Massenets musikaliska behandling af Goethes högsentimentala dikt blef ändå mera renons på färgskiftningar än förut, så framstod i »Thaïs» hans talang i sin mest lysande dager.

Redan hans imponerande yttre, en energisk och karaktärsfull fysionomi i förening med en reslig kämpagestalt, egna sig förträffligt för den kraftige och sin mission hängifne cenobit-munken Atanaël — hvilken emellertid ej kan motstå den sköna Thaïs' behag, utan till sist dukar under för sin lidelse —, och återgifvandet i sin helhet torde kunna betecknas såsom verkligt fulländadt. Likaledes torde man knappast kunna uppleta en mera idealisk »protagonist» än den knappt 21-åriga *Carmen Melis* af spansk origin, men sardiska till börden. Hennes första framträdande, understödt af en för detsamma oundgänglig förutsättning, en strålande vacker och älsklig apparition, verkade inför härvarande publik såsom en verklig uppenbarelse, så mycket mera som utförandet af den rätt prekära dubbelrollen af kurtisan och Kristi brud, särskildt med hänsyn till Thaïs' väl plötsliga och omotiverade omvändelse, både i fråga om sång och spel visade sig synnerligen anslående, speciellt i jemförelse med denna enda förutvarande tolk å italiensk scen, den jemväl i främsta rummet för sin fägring renommerade Lina Cavalieri, hvars prestationer i allmänhet kännetecknas af en viss köld. I »Thaïs» koncentrerar intresset sig nästan uteslutande på hjeltinnans samt Atanaëls karaktärer, och operan har ej några vidare personnager af betydandet att uppvisa. Också har densamma, föga mindre strängt nagelfaren af kritiken härstädes än i sitt eget hemland, för sin framgång hos den romerska publiken framför allt att tacka den briljanta exekutionen af de båda hufvudpartierna. Visserligen förnekar sig ej heller i Massentes förevarande skapelse maïstrons öfverlägsna teknik, särskildt i fråga om instrumentationen, men trots det storslagna ämnet, som, så sannt konst-

*) Den förres framställning af denna för honom nya uppgift är så mycket mera värd erkännande, som representanterna för Siegfried i Italien äro så »rarae aves», att det för öfrigt f. n. ej gifves någon annan än Gius. Borgatti, hvilken redan är temligen »passé», åtminstone för att tolka Wagners härlige unge hjelte.

närligt behandladt i Anatole Frances roman »Thaïs», hvaraf *Louis Gallet* åstadkommit en rätt ytlig och fragmentarisk librett, har till bakgrund brytningen mellan tvenne verldsåskådningar, antikens och den första kristna kyrkans, resulterar det hela i en följd af färgrika och stämningsfulla tablåer från Egyptens helleniska period. Dessas väsentliga musikaliska behållning utgöres af andra aktens intermezzo — ett deliciöst »a solo» för violin med harpackompagnemang — och i samma akts senare del Thaïs' nästan af en Glucks klassiska anda inspirerade cantilena till sin lilla Eros-idol, den utsökt charmanta duetten i ökenoasen mellan henne och Atanaël samt den förras patetiska och gripande dödsscen, der hon så fullständigt uppgår i sin förkänsla af den himmelska saligheten, att hon ej ens uppfattar, huru den senare, förtärd af sin okufliga passion besvär henne att tillhöra honom. — — Det opersonliga och superficiella i Massenets hela komposition framgår bäst af, att han städse skattat åt den för tillfället förherskande smakriktningen; så har Verdis »Aida» uppenbarligen utgjort förebilden för »Le roi de Lahore» det Wagnerska musikdramat för »Esclarmonde» och Mascagnis »Cavalleria» för »La Navarraise».

Upptagandet af »Carmen», hvilken i Roma på länge ej stått å någon förstklassig operascens repertoar, hade motsetts med så mycket större förväntningar, som Costànzis direktion ej mindre än — kort förut — »La Scala» i Miláno ville bjuda på en äkta spanjorska i titelrollen. Premiären af *Bizets* mästerverk blef emellertid nära på ett fiasko, då den från både Madrid och Lisbóa med superlativa loford föregångna *Elena Fons'* sång i fråga om intonationen lemnade åtskilligt att önska och hennes spel var föga naturligt ja rent af smaklöst — med ett glänsande undantag af dansen med sitt kastanjett-ackompagnemang — såsom när hon i första akten lifligt gestikulerade trots sina bakbundna armar och i den sista för att gifva luft åt sina upprörda känslor hväste likt en ilsken katt. Något bättre blef utgången af följande representationer med den ursprungligen för partiet engagerade, men dittills indisponerade *Charlotte Wyns*, som deremot, oafsett att stämman ej visade sig fullt tillräcklig för detsamma och i betraktande af svårigheten för en fransk artist att sjunga på italienska språket — inom panrentes sagdt är »Carmen»-libretton ovanligt illa öfversatt — bekräftade sitt renommé från »Opèra Comique» i Paris, der hon med framgång rapresenterat den eldiga zigenerskan mer än 150 gånger. Bland samtliga solisterna torde priset tagas af *Adelie d'Albert*-Micaëla, hvarjemte den efter vanligheten nya och präktiga uppsättningen är förtjent af en »mention honorable».

P. S

Operetten lyser f. n. med sin . . . frånvaro från den italienska hufvudstadens horizont, men nyligen har man halft tillfälle att å »Teàtro *Nazionále*», i *Audrans* ej minst musikaliskt värdefulla »La cicàla e la formica» (»Gräshoppan och myran»), njuta af en på den förstnämndas område sällsynt företeelse, den franska sångerskan *Bel Sorel*, som i själfva verket förut egnat sig åt operan, med en vacker och utmärkt behandlad organ förenande mycken gratie och dramatisk talang.

Inom varietén är att anteckna den jemväl i Sverige kände verkligt röstbegåfvade *Stuarts* uppträdande i »Salóne *Margherita*» och den för sin skönhet prisbelönta unga svenskan »La bella *Elsas*» i »*Olympia.*» — — Hvad slutligen konsertväsendet beträffar, så har detta hittills snart sagdt uteslutande upprätthållits genom de af oss förut omtalade municipalitets-konserterna, hvilkas program på sistone börjat erhålla en mera homogen karaktär, så upptager det senaste uteslutande kompositioner af moderna franska tonsättare. Den egentliga säsongen kan här räkna sin början från årets första konsert, för orkester, i härvararande Kgl. Musikkonservatorium, »R. Accadémia di *S. Cecilia.*»

Anteros.

Från scenen och konsertsalen.

Kungl. teatern.

Febr. 17, kl. 1/2 2, 24. Mars 2. Balett: *Askungen;* Adam: *Nürnbergerdockan.*
Febr. 17. Puccini: *Bohéme.*
» 18, Mars 1. Tschaikowsky: *Eugen Onegin.*
» 20. Saint-Saëns; *Simson och Delila.*
» 21, 24, 27. Rossini: *Barberaren i Sevilla:*
» 23. Adam: *Konung för en dag,* 125:te gång. (Nemea, Zelida: frkn. Lagergren, Lindegren; kung Mossul, prins Kadoor, Zephoris, Piffear, Zizel: hrr Mandahl, Sellergren, Malm, Schweback, Grafström).
» 26, mars 3. Puccini: *Tosca* (Tosca: fru Hellström; Mario Cavaradossi, baron Scarpia, Cesare Angelotti, sakristianen, Spoletta: hrr Nyblom, Forsell, Mandahl, Stiebel, Ericson).
» 28. R. Wagner: *Ragnarök.* (Götterdämmerung) musikdrama i 3 akter. Öfvers. af Sigrid Elmblad; dekorationer af Thorolf Janson. (Brynhilda, Gudruna, Valtraute: fruar Lykseth Schjerven, Lindberg, Claussen; Sigfrid, Gunther, Hagen, Alberik: hrr Menzinsky, Wallgren, Svedelius, Stiebel; 3 Nornor: fruar Mandahl, Bartels, frk. Edström; Rhendöttrar: Wellgunda, Woglinda, Flosshilda: frkn. Lagergren, Hesse, Edström. Män. Kvinnor.)

Oscarsteatern.

Febr. 17—Mars 3. Lehár *Den glada änkan*
» 18, 24. Lecocq: *Lille hertigen*

Östermalmsteatern.

Febr. 17—mars 3. *Fänrik Ståls sägner.*

Musikal. akademien.

Febr. 23. Konsertföreningens 4:e abonnemangskonsert. Pianosolist: hr Ad. Wiklund; dirigent: hr Tor Aulin. 1. Beethoven: Uvertyr till »Fidelio», E-dur; 2. J. Brahms: Pianokonsert, D dur; 3. Franz Berwald: Symfoni, G-moll.

Vetenskapsakademien.

Febr. 21. Konsert af fru Dagny Grunert. Biträdande ackomp.: frök. Märtha Ohlson.
» 25. 2:a Romansafton af hr H. Jackson-Norris. Biträdande: pian. frk. Astrid Berwald, dir. Rob. Höglund.

K. F. U. M-salen.

Febr. 16. Kompositionsafton af hr Sigurd von Koch. Biträdande: fru Dagm. Möller, hrr G. Molander, R. Claëson.

— —

Operasäsongens stora evénement, uppförandet af den tredje och sista Nibelungendramen, »Götterdämmerung» »Ragnarök», har nu ändtligen inträffat. Premiären egde rum den 28 febr. för fyld salong och delvis högtidsklädd publik och bifallet var efter det storslagna verkets slut särdeles lifligt med framkallande af såväl de utförande artisterna som äfven kapellmästaren Henneberg och dekorationsmålaren Janson. Hufvudrollernas framställare begåfvades med kransar och blommor. Föreställningen började kl. 1/2 7 och räckte till kl. 1/2 12 med uppehåll af 20 minuter mellan akterna till välbehöflig hvila för artister, orkester och — åhörare. Ty hur storartadt och till många delar musikaliskt underhållande detta drama, likasom de förutgående i cykeln, än är, så kan ej nekas att dess bredd i framställningen i förening med den monotoni, som är oskiljaktig från talsången, verkar i längden tröttande, helst om man skall spänna uppmärkamheten för att ur den ständigt rörliga och harmoniskt invecklade orkestern söka leta ut de särskilda ledmotiv, som skola skildra handlingens alla faser. För denna ha vi i ett föregående nummer utförligt redogjort, och en uppsats i detta om Nibelungendramerna berör äfven karaktären hos den här ifrågavarande. Skola vi påpeka några särskildt musikaliskt anslående partier i »Ragnarök», så må nämnas i förspelet scenen mellan Sigfrid och Brynhilda,

i första akten scenen då Gunther och Sigfrid svärja fostbrödralag, samt den mellan Brynhilda och Valtraute, i andra akten den väldiga kören af Gunthers män och sammansvärjningstrion mellan denne, Hagen och Brynhilda. Tredje akten har vackra stycken i Sigfrids parti, och förtjusande är Rhendöttrarnes sång med det fina orkesterackompanjemanget. Den ståtliga sorgmarschen, då den döde Sigfrid bäres bort till kungshallen, är genom konserter väl bekant, mäktigt verkar ock slutet af dramat med Brynhildas afsked. Dekorationerna äro ypperliga. Den vilda bergstrakten i förspelet, första aktens fornnordiska sal i Gibikungborgen, i bakgrunden öppen med utsikt åt Rhen, med dess väldiga snidade bjälkar och pelare; densammas yttersida med klipphöjd och Rhenstrand i bakgrunden; den branta klippstranden i tredje akten med strandparti af floden, hvari Rhendöttrarna simma under samtal med Sigfrid uppe på bergshöjden — nästan allt gör en utmärkt scenisk verkan. Slutet af pjesen är i det hänseendet minst tilltalande. Scenen är densamma som i första akten. Bålet vid sidan af bakgrunden, hvarå Sigfrids lik skall brännas, gör ringa effekt. Brynhilda leder ut sin häst deråt och får tänkas rida upp i detsamma. Rhen, hvars vatten skall stiga och släcka bålet, ligger alldeles lugn, likaså lugn står der i salen Hagen, hvilken egentligen skall störta sig i floden efter ringen och neddragas af Rhendöttrarna i djupet. Scenen mellan Hagen och Alberik i dunklet utanför borgen är mindre lyckad, i det Alberik, till hälften uppkrupen ur jorden, framträder mellan benen på Hagen och båda under samtalet vända ansiktet åt samma håll utan att se på hvarandra. I sluttablån borde den brinnande Valhallsborgen synas långt i fjärran, ej så stor och nära som nu.

Utförandet var å solisternas som körens och orkesterns sida berömvärdt. Främst må ställas hr Menzinskys ungdomsfriska Sigfrid med särdeles uttrycksfullt sångföredrag; han sjöng rollen på tyska. Af de öfriga solisterna framstod isynnerhet fru Claussen Valtraute med tydligt textuttal. Fru Schjerven återgaf Brynhildas svåra parti förtjenstfullt, om än stundom med väl pressad röstklang och något poserande gester. Herr Wallgrens röst klingade väl i Gunthers parti och hr Svedelius' kraftiga stämma passade väl för Hagen, fastän en enformig guttural tonbildning kan anmärkas. Mindre partier hade fru Lindberg, en till det yttre behaglig Gudruna, och hr Stiebel-Alberik. Kostymerna voro stilfulla ehuru väl Hagens hjälmbuske väl mycket verkade indianhöfding. Nornor och Rhendöttrar representerades af goda sångkrafter, endast att fru Bartels parti saknade nog kraftig klang.

Från operan kan för öfrigt endast påpekas återupptagandet af »Tosca» med förra goda rollbesättningen, samt att Adams populära, melodisköna opera »Konung för en dag» nu haft ett jubileum med sin 225:te föreställning.

Operans senaste symfonikonsert, den 3:dje för säsongen, dirigerades hufvudsakligen, liksom de föregående, af hr Armas Järnefelt och hade nordiskt program. Den inleddes med Hugo Alfvéns, förut endast i Göteborg spelade, nya symfoni n:o 3 i fyra satser, Allegro, con brio, Andante, Presto och Allegro con brio, och komponisten sjelf dirigerade densamma. Denna symfoni har alltigenom en glad stämning och är i populärt melodisk stil. Första satsen är nästan i folkdansstil. Andantet är bygdt på en melodistrof, som erinrar om »sommarens sista ros». Ett ystert presto och en liflig final afslutar verket, som framkallade mycket bifall och hyllning åt tonsättaren. Tschaikowskys »uvertyrfantasie» Romeo och Juliette», det följande numret, väckte stort intresse genom melodisk skönhet och ypperlig instrumentation. En mera underlig komposition är Sibelius' mystiska symfoniska fantasi »Pohjolas dotter». Texten handlar om Wäinämöinen, som får se i höjden Pohjolas dotter spinnande i det luftiga blå. Berusad af hennes skönhet söker han locka henne till sig, men hon nekar ihärdigt. Af det »luftiga blå» och Pohjolas skönhet framträder i Sibilius' musik mindre än Wäinämöinens dysterhet öfver att »den hulda är för honom förlorad». Slutnumret, Ennas uvertyr till »Cleopatra», är en föga originell men välklingande musik. Konserten gafs för fullsatt salong.

— —

Konsertrevy. Vid fortsättningen af revyn öfver de många konserterna här under årets första månader ha vi först att efter tidsföljden nämna en sådan den 4 febr. i Vetenskapsakademien af en ung sångerska, »operasångerskan» m:me Irmiza Recke från Budapest, som studerat sång i Petersburg vid konservatoriet efter, som det säges, Repettos och fru Nissen-Solomans metod. Det bereddes oss ej tillfälle att få höra sångerskan som, efter hörsägen, skall ega en djup mezzosopran, hvilken dock är för litet skolad. Hon biträddes af violinisten fru Munthe-Sandberg och fru Mally Högberg (i duetter) samt fröken Sigrid Almqvist som ackompanjatris.

Likasom vid biträdandet på Konsertföreningens 3:dje konsert skördade lady Hallé på sin egen d. 5 febr. i Musikal. akademien entusiastiskt bifall. Hennes egna nummer på programmet voro följande: Correlli: Sonata; Leclair: Sarabande et Tambourin; Mozart: Adagio, E:dur; Schumann: Abendlied, Gartenmelodie, Am Springbrunnen; derjemte gåfvos ett par extra nummer för soloviolin. Biträdande voro den danska sångerskan frk Ellen Beck, som med sin härliga stämma och sitt förträffliga föredrag utförde sånger af Fr. Schubert, G. Martini, P. Heise, E. Sjögren och Peterson-Berger. Hr Adolf Wiklund, som utförde pianoackompanjemanget, spelade solo Intermezzo och Rapsodie af Brahms. Vi gingo miste om att denna gång få höra lady Hallé på en operakonsert. Såväl för operan som för lady H. skulle säkert en sådan varit ekonomiskt förmånlig. Hennes sista uppträdande blef nu å en kyrkkonsert i Vasakyrkan, d. 8 febr. Hon spelade då jemte hr Aulin en konsert. D-moll, för 2 violiner af J. S. Bach och dessutom Romance af Max Bruch och Chaconne af Bach. Fröken Beck sjöng sånger af Schubert, Godard, Fabricius, Melartin och Rung, hr Ad. Wiklund medverkade äfven nu vid pianot och spelade solo »Aus meinem Tagebuch» af Max Reger och Pastorale af Scarlatti. Kyrkan är emellertid för denna slags musik mindre lämplig än konsertsalen och operan.

Den 12 febr. konserterade i Vetenskapsakademien en ung violinist, hr Israel Hägerstrand, som återkommit efter ett par års vistelse i utlandet. Med teknisk säkerhet förenar hr H. en behaglig men ej synnerlig stor ton samt spelar rent och uttrycksfullt. Han biträddes af pianisten John Cederlund och spelade med honom först Griegs F-dur-sonat, derefter en sonat af Leclair (c-moll, »Le Tombeau») och konsert, A-dur, för violin af Saint-Saëns. Herr Cederlund spelade med framgång Rapsodie, G-moll, af Brahms och fru Mally Högberg biträdde med ett par sånger af Peterson-Berger och en af Alfvén.

På den andra kammarmusiksoarén i Vetenskapsakademien af frök. Märtha Ohlson och hrr Runnqvist och Lindhe hade denna trio i soaréns bägge sista nummer biträde af hr G. Molander som altviolist. Först på programmet stod en »Trio symfonico» (D-dur op. 123) af italienaren Enrico Bossi, den sedan länge bekante tonsättaren. Denna piano-trio börjar med ett underhållande Moderato, hvarpå följer ett mycket originelt och vackert Adagio (In Memoriam), efter detta ett Allegretto (Novellette) och till sist ett Allegro energico. Andra rummet utgjordes af ett Divertimento, Ess-dur (komp. 1788), af Mozart för violin, viola och violoncell, en stråktrio, som i sin enkla gammalklassiska stil verkade rätt behagligt ehuru i längden något enformigt. Slutnumret var Dvoráks Pianokvartett op. 87, hvars särskilda afdelningar utgöras af Allegro con fuoco, Lento, Allegro moderato graziozo och Vivace. I denna fängslande kvartett röjer sig samma originalitet och respekt för det verkligt klangsköna och formelt klara, som man är van att finna i den genialiske böhmarens andra verk. Märkvärdigt nog kunna ej dessa gedigna soaréer samla »fullt hus». De närvarande åhörarne hade allt skäl att med rikt bifall visa sin tacksamhet.

I samma lokal fick man d. 21 febr. göra bekantskap med en dansk romanssångerska fru Dagny Grunert. Stor till röst som figur och med liflig mimik tycks hon väl lämpa sig för operan, men äfven som konsertsångerska anslår hon med god röstbehandling och vackert föredrag, om än i höjdtonerna styrkan för mycket stundom anlitas. Hennes program upptog tre sånger af F. Schubert, två af Rob. Franz, P. Cornelius' fyra sköna Brautlieder, tre sånger af hennes landsman Fini Henriques, två af Alfvén och en af Saint-Saëns, Tremisot, Lange-Müller och Peterson-Berger. Fröken Märtha Ohlson gaf henne ett utmärkt ackompanjemang. Åhörarne, deraf många danskar, voro rika på bifall.

Hr Jackson-Norris hade talrik publik på sin 2:a romansafton och sjöng sånger af Martini, Beethoven, Schumann, Brahms, Söderman, Wolff, Sjögren etc. Fröken Astrid Berwald beträdde med pianonummer och ackompanjemanget sköttes af dir. Rob. Höglund.

Konsertföreningen afslutade serien af sina abbonnemangskonserter d. 23 febr. i Musikal. akademien. Den inleddes med Beethovens uvertyr, E-dur till »Fidelio», den som vanligen spelas före operans uppförande. Andra numret utgjordes af Brahms' 2:a pianokonsert i B dur (Allegro non troppo, Allegro appassionato, Andante, Allegretto grazioso), som här spelades för första gången. Pianopartiet utfördes af hr Adolf Wiklund, delvis efter noter, hvilket tyckes antyda att solisten icke hunnit fullt sätta sig in i lösandet af sin uppgift. Konserten framträdde emellertid som ett intressant och musikaliskt underhållande verk. Slutnumret, Franz Berwalds symfoni i G-moll, »Symphonie serieuse», utfördes senast på konsertföreningens första konsert hösten 1902. Den hör till dessa genialiska verk af den svenske mästaren, hvilka man aldrig tröttnar på att höra. Den väckte ock nu med sina många skönheter och originella idéer lifligaste bifall. En varm hyllning och tacksamhet för denna säsong yttrade sig vid konsertens slut i starka applåder och flere inropningar af hr Tor Aulin, den förtjenstfulle dirigenten och uppställaren af de intressanta konserternas program.

Hr Sigurd von Kocks kompositionsafton med biträde af fru D. Möller samt hrr G. Molander och R. Claëson bereddes oss ej tillfälle att öfvervara

Från våra grannland.

Kristiania. Jan. 30—febr. 16. Af pjeser med musik har under denna tid Nationalteatern fortfarit att gifva »Den glada änkan», Folkteatern bjudit på »Bryllupet paa Ulfsbjærg» och Centralteatern uppfört »Surcouf». Nationalteatern gaf d. 7 febr. en symfonikonsert, med violinisten Johannes Wolf som solist, efter följande program: 1 Svendsen: Symfonisk inledning till »Sigurd Slembe». 2 Sinding: Violinkonsert, A dur; 3 Debussy: »l'Après midi d'un Faune»; 4 J. S. Bach: konsert, D moll, för 2 violiner med orkester (hrr Wolf och Halvorsen); 5. Elling: a) Melodie, b) Menuett (1:a gång); 6 Halvorsen: Norske folketoner för violin och orkester. I början af febr. gaf violinisten Armida Senatra tre konserter och berömmes som »en äkta talang med eldigt temperament». Fru Oselio-Björnson gaf d. 5 febr. en folkkonsert med biträde af pianisten Backer-Lunde och sin man, Bj. Björnson, som uppläste dikter. Hennes sångprogram upptog Musettes vals ur »Bohème» samt danska och norska sånger. Hon gaf sedan d. 12 en kyrkokonsert. En sångerska Gerda Danielson konserterade d. 8 febr., hvarvid hon utförde Beethovens »Adelaide» samt sånger af Schubert, Wagner, Délibes och Grieg. D. 9 gaf pianisten Fridtjof Backer-Gröndahl konsert i logens stora sal med biträde af operasångerskan Astrid Lous. Under medverkan af sångerskan Ketty Fischer gafs d. 6 en konsert af pianisten Olga Pommerenk, hvars program upptog Fantasi och fuga, A moll, af J. S. Bach, Beethovens Sonat op. 110, Chopins Sonat H moll, etc. Lady Hallé gaf här konsert d. 16 febr. I annonsen derom hette det att »den världsberömda violinisten» gaf sin konsert »under beskydd af konungen och drottningen» (!). — Tivoli Cirkus-Varieté öppnades d. 2 febr., då i konsertafdelningen fru Anna Norrie medverkade under stort bifall.

Köpenhamn. Jan. 30—febr. 12 kgl. teatern har af pjeser med musik denna tid haft på spellistan: »Don Juan», »Lohengrin», »Maskerade», »Orfeus och Eurydice», »Livjägerne paa Amager» samt baletterna »Napoli» och »Toreadoren». Teatrarna ha för öfrigt haft dramatiskt program. Af konserter gaf kammarmusikföreningen Frbg. med biträde af Marke-kvartetten en sådan d. 30 jan. hvarvid utfördes stråkkvartetten af Dvorak, op. 90, och Haydn, op. 73 n:o 3. Privat kammarmusikförening gaf 4 febr. en konsert med utförande af Schuberts kvartett D moll och af Mozart C dur-kvartett. D. 2 febr. gaf Emil Sjögren konsert härstädes med biträde af hrr Mangeot och Augiéras. Publiken var dock ej särdeles talrik. Af den blinde pianisten Michael Michalovicz gafs konsert d. 4 och dagen derpå konserterade det finska paret Karl och Ida Ekman. Fru E. sjöng dervid finska, franska och tyska sånger, och af pianonummer bjöd hr Ekman på Webers Ass dur-sonat samt kompositioner af Liszt och Sibelius. »Dansk konsertförening» hade d. 6 febr. sin 2:a konsert, hvars program bl. a. upptog sånger a capella och solosånger med piano, stycken för oboe och piano samt en pianotrio af V. Bendix. Å Wolfg. Hansens 2:a soaré för kammarmusik d. 8 febr. utfördes stråkkvartett af Saint-Saëns, en ny oboe-sonat af Jos. Ryelandt och Trio, H dur, af Brahms. Musikföreningens 2:a dubbelkonsert d. 12 och 14 febr. hade till program: 1 C. F. E. Hornemann: Ouverture héroïque; 2 Saint-Saëns: Pianokonsert, C moll; 3 Hakon Børresen: Symfoni (1:a gång.); 4 A. Bruckner: Te deum. Af Palä-konserterna under Joachim Andersens ledning gafs d. 12 febr. en, hvars program inhehöll: Brahms: Symfoni n:o 1, C dur; 2 Berlioz: Mefistofeles' serenad ur »Fausts fördömelse»; Grieg: »Brudefølget drager forbi» (f. ork.); 4 Wagner: Wotans afsked ur »Valkyrians», med operasångaren Helge Nissen som sångsolist.

Helsingfors. Jan. 26 — febr. 12. Af pjeser med musik på teatrarna har Svenska T. fortfarande med Folkteaterns personal uppfört folkpjesen »Stockflötarne» och Finska T. äfven haft densamma (»Tukkijoella») på programmet. Till firande af Runebergs födelsedag, d. 5 febr. gaf Sv. T. en föreställning, börjande med en tablå, hvarpå följde dramatiserade dikter af skalden och sånger af Akademiska sångföreningen. Filharmoniska sällskapet gaf d. 7 febr. sin 7:de symfonikonsert under Rob. Kajanus' direktion. Solist vid tillfället var en ung fransk sångerska (mezzosopran) frök. Marie Buisson. Programmet upptog: 1 Tschaikowsky: »Manfred», symfonisk dikt; 2 aria ur »Figaros bröllop» och sånger från 18:de seklet; 3 Lully: Balett-suite. Sällskapet har under denna tid äfven gifvit sin 8:de och 9:de folkkonsert. D. 6 och 8 febr. konserterade Brysselkvartetten i universitetssalen. Första konserten hade Debussy, Mozart och Schumann, den andra endast Beethoven på programmet. I slutet af januari konserterade sångerskorna Agnes Poschner och Jenny Spenert, båda med hr Armas Järnefelt som ackompanjatör. En annan sångerska frk. Karin Schrey gaf d. 11 febr. konsert. Vid de vanliga populära konserterna i Societetshuset har några gånger medverkat en 16 årig violinist, miss Kathleen Parlow, som berömmes för utmärkt spel.

D. 1 febr. afled här prof. Fredr. Pacius' efterlemnade maka, Nina Pacius, född Martin, 89 år gammal. Hon blef 1842 gift med Pacius och änka 1891.

Sista dagarna i april börjar här en operasäsong, hvarvid skall uppföras »Carmen», »Cavalleria rusticana» och »Friskytten», den senare på finska språket. Bland medverkande solister nämnas fru Maikki Järnefelt, frk Gerda Lind, hrr Ettore Gandolfi, Einar Cajanus och Eino Rautavaara.

»Finsk musikrevy», som utgifvits sedan 1905 och från och med i år i mindre format, lär, sedan hr Apostol frångått att utgifva den på sitt förlag, endast komma att fortsättas om tillräckligt antal prenumeranter anmäla sig.

Musiknotiser från hufvudstaden och landsorten

Musikaliska akademien hade d. 28 febr. ordinarie månadssammankomst under ordförandeskap af vice preses, justitierådet Karl Sifverstolpe. Därvid anmäldes att doktorinnan Carin Fogman till akademien öfverlämnat en donation på 5,000 kr., hvaraf räntan skall användas till elever vid musikkonservatorium. Slutligen anmäldes gåfvor till biblioteket af grefve Thure Bielke, musikdirektör L. Aug. Lundh och prof. Oscar Byström.

Musikhistoriska museet kommer att hållas öppet för allmänheten i sin lokal, Nybrogatan 9, endast denna månad, enär till följd af husets rifning museets samlingar redan under sista veckan i mars månad måste inpackas för att flyttas därifrån. Hvar och hur dess samlingar sedan komma att förvaras är ännu icke bestämdt. Under de tre närmaste veckorna hålles museet emellertid öppet liksom förut söndagar kl. 1—3 e. m. och onsdagar 1—4 e. m.

Eugen d'Alberts konserter. Vi erinra om att programmen på dessa konserter upptaga nummer af följande kompositörer. D. 4 mars af: Bach d'Albert, Beethoven, Chopin, Schumann, Eugen d'Albert, Sgambati, Schubert-Liszt och Liszt; d. 6 mars af: Beethoven, Mozart, Scarlatti, Chopin, Schumann, Tschaikowsky, Saint-Saëns, Sinding, Eugen d'Albert; d. 8 mars af: Brahms, Beethoven, Chopin, Liszt, Grieg, Schubert, Raff, Rubinstein, Strauss-Tausig. Bland större nummer af dessa äro att nämna Beethovens Sonata appassionata och sonaterna op. 53 B dur samt op. 90, E moll; Schumanns »Carneval» och Fantasie op. 17, C dur. Brahms' Sonat, F moll, n:o 5, Liszts Sonate H moll och Polonaise, E dur.

Fru Anna Norrie gifver en visafton d. 7 mars i Vetenskapsakademiens hörsal.

Sigrid Lindberg, vår framstående violinist, biträdde d. 18 febr. vid Helsingfors' Filharmoniska sällskaps symfonikonsert och utförde konsert af Max Bruch med stort bifall.

Gustav Bergman, den Stockholms födde tenoren, senast anställd i Krefeld, har, enligt notis i Krefelder Zeitung för 31 januari, under synnerligen fördelaktiga villkor mottagit engagemang vid hofteatern i Karlsruhe. Den unge, lofvande artisten synes göra en för tyska förhållanden ovanligt hastig karriär.

Gunnar Wennerberg-stod. Hrr Knut Nyblom och borgmästare Gustaf Lindqvist, hvilka äro föreslagsställare till en staty i Uppsala öfver Gunnar Wennerberg, mottogos häromdagen i audiens hos kronprinsen-regenten samt af hertigen af Västergötland, hvilka både med största intresse togo del af förslagets detaljer. Båda lofvade personligen beskydda förslaget.

Göteborg. Stora teatern har under detta år endast bjudit på dramatiska pjeser, hvaribland en med musik, nämligen »Brölloppet på Ulfåsa». Folkteatern har med »Vermländingarne» äfven gifvit en sådan. D. 2 jan. gaf Orkesterföreningen en symfonikonsert med biträde af Florizel von Reuter, som ett par dagar derefter hade en egen afskedskonsert, hvars program upptog Mendelssohns uvertyr »Hebriderna» och hans violinkonsert, hvarjemte den unge konsertgifvaren framträdde med ett par sina egna kompositioner för orkester, en »Suite» och en »Sorgmarsch». Beträffande Orkesterföreningens verksamhet för öfrigt gaf densamma en konsert d. 23 jan. med miss Tracey som solist. Programmet upptog jemte sånger, utförda af henne, Symfoni, D-moll, af Byström och Improvisationer öfver ett eget tema (op. 63) af Moór. Vid en symfonikonsert en vecka senare biträdde det holländska konstnärsparet fru Geertruida Vogel van Vladeracken och dr Niel Vogel. Vid föreningens 3:e abonnemangskonsert d. 1 febr. medverkade tenoren Felix Senius, från Petersburg, som sjöng arior af Mozart och Bach samt täflingssången ur »Mästersångarne». En symfoni af Haydn, n:o 2, D-dur och Sindings »Rondo infinito» hörde ock till programmet.

Konserter gåfvos d. 7 och 12 jan. af Mark Hambourg; d. 11 gaf fru Norrie en visafton och d. 28 gafs Musikföreningens 2:a kammarmusiksoaré med biträde af Brüsselkvartetten, som utförde kvartett af César Franck och Beethovens op. 59 n:o 1. D. 24 jan. gaf fröken Elsa Stenhammar en »Folkvisafton», hvars program upptog flerstämmig sång och solosång med harpa samt vexelsånger och »låtar» för horn och violin. På flera begäran förnyades denna konsert d. 10 febr. Det ofvannämnda holländska paret Vogel gaf en egen konsert d. 5 febr., och ett par dagar derefter gafs konsert af Orkesterföreningens konsertmästare hr Snoeck, som då utförde violinkonserter af Mozart och Tschaikowsky.

Från andra land.

Wien. Sedan den berömde pianisten Emil Sauer lemnat sin befattning som första pianoprofessor vid konservatoriet i Wien, kommer den ej mindre berömde pianisten Ferruccio Busoni att bli hans efterträdare från och med nästa höst. Busoni, som sjelf varit lärjunge af nämnda konservatorium, är för närvarande bosatt i Berlin. Emil Sauer konserterade här i Stockholm våren 1891.

Dödsfall.

Goldner, Wilhelm, pianist och komponist, f. 30 juni 1839 i Hamburg, afled i början af året i Paris, der han varit bosatt som pianist och pianolärare sedan 1859. Han var 1855—57 elev af Moscheles vid Leipzig-konservatoriet. G. är bekant som kompositör till bättre salongsmusik, deraf de 4:händ. »Suites modernes», sånger och duetter.

Goldschmidt, Adalbert, von, diktarkomponist, f. 5 maj 1853 i Wien, afled derst. på ett sanatorium d. 21 sistl. dec. G. var elev af Wien-konservatoriet. Han har komponerat Rob. Hamerlings för honom diktade oratorium »Die sieben Todsünden», och har för öfrigt skrifvit de stora verken, operan »Helianthus» (Leipzig 1884), den musikdramatiska trilogien »Gäa» (1889), »Die fromme Helena» och flere sånger. Goldschmidt konserterade här i Stockholm på Vetenskapsakademien d. 20 och 27 april 1893, då en behaglig sångerska, frk Olga Polna, utförde flere af hans sånger. (Porträtt o. biografi i Sv. Musikt. 1893 n:o 8).

Goldschmidt, Otto, utmärkt pianist, Jenny Linds man, afled d. 25 febr. i South Kensington. Född i Hamburg d. 21 aug. 1829, studerade han sedan musik vid Leipzig-konservatoriet (lärjunge af Mendelssohn) och vidare pianospelet för Chopin i Paris. Han begaf sig derefter till London, der han 1849 biträdde på en Jenny Linds konsert och åtföljde henne 1851 på konsertturnén i Amerika. År 1852 ingick han med henne äktenskap i Boston. Åren 1852—55 lefde båda i Dresden och sedan 1858 i London, der Jenny Lind-Goldschmidt afled 1887. Efter hennes död utgaf han en biografi öfver henne i två band. Goldschmidt blef 1863 professor och sedan vice preses i Royal Academy of music i London. Han dirigerade musikfesten i Düsseldorf 1863 och Hamburg 1866. År 1876 grundade han en Bach-kör, som han ledde till 1886. Jemte Benedict utgaf han »Choralbook for England». Han har komponerat ett oratorium »Ruth», en pianotrio, en pianokonsert samt pianostycken och sånger. Prof. Goldschmidt blef 1865 vald till ledamot i Musikaliska akademien.

(Forts.)

Svensk Musiktidning.

Nordiskt Musikblad. — **27:de** årgången. — *För hvarje musikaliskt hem, utgifves 1907 efter samma plan som förut, innehållande* ***populär läsning i Musikaliska ämnen, porträtter*** *med* ***biografier*** *etc. Tidningen utkommer två gånger i månaden (utom juli—aug.). Pris* ***5 kronor*** *pr år, lösnummer 25 öre. Prenumeration sker här å* ***Expeditionen, Kammakaregatan 6, 1 tr. öfv. gården,*** *i* ***bok- och musikhandeln,*** *å posten och tidningskontor.* ***I landsorten*** *bäst å* ***posten.***

Obs.! *Nyttan af en musiktidning för musikbildningen i hemmet torde ej kunna bestridas. Framför dagliga tidningar eger en sådan fördelen att den förvaras och bildar, så att säga, en musikhistorisk uppslagsbok. Rätta platsen för utgifvandet af en musiktidning är hufvudstaden, där musiklifvet är högst och rikast utveckladt. Svensk Musiktidning meddelar ock en kontinuerlig redogörelse för musiklifvet i vår hufvudstad, i landsorten samt i Finlands, Norges och Danmarks hufvudstäder etc., biografier med fina porträtt instruktiva artiklar, följetonger m. m.*

J. G. Malmsjö
PIANINON
FLYGLAR
Göteborg.

Tonminnen.

Melodiska Pianostycken.

Jubelpolonäs, Canzonetta, Gamla tider, Valse mignonne, God natt! af *Fr. J. Huss.* Pris 1 kr.

Säljes och rekvireras hos *Svensk Musiktidnings Expedition, Kammakaregatan 6.*

Festmarsch

för piano af
Gustaf Hägg.

Denna vackra och ståtliga marsch kan köpas eller rekvireras å Svensk Musiktidnings Expedition, Kammakaregatan 6.

Pris 50 öre.

Svensk Musiktidning

inbindes i starka klotband med guldpressning för 1: 50 pr årg. om man hänvänder sig till A. F. Högbergs Bokbinderi, 22—24 David Bagaresgata.

För Porträttsamlare!

Fina Skönttrycks-exemplar af Svensk Musiktidning, flera årgångar, säljas billigt å tidningens expedition.

PIANOLEKTIONER

efter bästa metod, ledande till god teknisk och verkligt musikalisk utbildning, meddelas af undertecknad till moderat pris. Anmälan kan äfven ske skriftligen. Mottagning kl. 9—10 f. m. och 3—4 e. m. Tel. Brunkeberg 14 97.

Kammakaregatan 6, I tr öfv. gården
Frans J. Huss.

Albumblad.

5 melodiska tonstycken
af
Adrian Dahl.

(Romans. Humoresk. Perpetuum mobile. Aftonstämning. Marche triomphale). — ***Prisbelönt musikbilaga*** — finnes till salu å 1 kr. å Svensk Musiktidnings expedition.

OBS. Äldre årgångar

af denna tidning, med eller utan musikbilaga, erhållas till nedsatt pris endast kontant å expeditionen.

Å Svensk Musiktidnings Expedition, Kammakaregatan 6, samt i bok- och musikhandeln finnes till salu

MELODISKA
MINNESBLAD

4 Pianostycken — *Barcarole, Mazurka, Canzonetta, Nenia* — af Frans J. Huss. Pris 1 kr.

Tyra Nissen,

elev af fröken Signe Hebbe och fru Anna Levertin, meddelar undervisning i sång. — Ref. Fröken Signe Hebbe.

Telef. Östermalm 24 56.

Skeppargatan 22.

Svensk Musiktidnings MUSIKBILAGA

1904

finnes att köpa, pris 1 kr., och innehåller vackra ***Pianostycken*** *af* **Gustaf Hägg, Theodor Kirchner, Ignotus** *samt en sång af* **A. M. Myrberg.**

I bok- och musikhandeln finnes att tillgå

Schumann-Album

med porträtt af

Robert Schumann.

Pris kr. 1: 25.

Innehåll:

Pianostycken: ***Inträde i skogen — Jägaren på lur — Fughetta — Småstycke — Fantasi-Dans*** samt Sång: ***Folkvisa*** med svensk och tysk text.

Pianomagasin.

Svenska Pianinos: Största lager från J. G. Malmsjö, Kongl. Hofleverantör, S. Andersson, Bergqvist & Nilsson, I. P. Löfberg & C:o, Stavenow & C:o m. fl.

Utländska Pianinos: från G. Schwechten, Steinweg Nachf. och Uebel & Lechleiter.

Flyglar: från J. G. Malmsjö, Steinweg Nachf. m. fl — **Orglar:** från Mason & Hamlins verldsberömda firma.

Begagnade instrument tagas i utbyte.

Gust. Petterson & C:o,
13 Malmskilnadsgatan 13, Stockholm.

INNEHÅLL:

Jacques Thibaud och Lucien Wurmser (med porträtter). — Richard Wagner och hans Nibelungendramer, efter W. Kienzl. — Från Roma. Operasäsongen: Wagners »Götterdämmeurg», Massenets »Thaïs etc., af Anteros. — Från scenen och konsertsalen. — Musiknotiser från hufvudstaden och landsorten, från våra grannland samt från andra land. — Annonser.

Gustafson & Påhlsons Boktryckeri, Stockholm 1907.